

Az íróról

Két gyermekes, dolgozó anya vagyok, akit mindig is foglalkoztatott a gondolat, hogy lehetne a gyerekeket felkészíteni, felvértezni a mindennapok kihívásaira, hogy kiegyensúlyozottabban, egészségesebben, kevesebb szorongással és félelemmel nőjenek fel. A meséket a gyerekeimnek kezdtem el írni, hogy így mutassam be nekik az alapigazságokat, a választható utakat, technikákat, hogy nekik ne kelljen 40 éves korukig várni ezek megismerésére.

Az írás, a weboldal, és a talizmánok készítése saját útkeresésem eredményei.

A nappalokat a munka, háztartás, gyerekek foglalják le. A mesék így éjszaka születnek a két alvó gyermek mellett a Hold fényénél.

Szinopszis

Erick egy átlagos 8 éves kisfiú, aki szüleivel és két testvérével él. Karácsony előtt megbetegszik. Ahogy lázasan fekszik az ágyban álomba merül és eljut egy varázslatos helyre, Fényországba, ahol találkozik egy csodálatos lénnel, Rayvel. Az első találkozás után Erick többször ellátogat Rayhez, Fényországba, amikor útmutatásra van szüksége, kérdése van az életről, egy adott helyzetről. Ray választ, magyarázatot ad a kérdésekre és minden egyes alkalommal valamilyen eszközt, melyet Erick használni tud a valós életben, testvéreinek, családjának, barátainak is megmutathatja, és az olvasó is használhatja a hétköznapiakban a módszert.

Erick megismeri a hála, az elfogadás fontosságát, az élet körforgását, a csillagokat, bolygókat, megtanul több különleges gyakorlatot, amik segítik az elveszett tárgyak megtalálásában, a tanulásban, sportban, céljai elérésében, és egy szigetre is ellátogat. A könyv folytatásában pedig végig kísérelhetjük, hogyan válik ő maga tanítóvá.

Koncepció

Több évtizede elkezdődött egy "spirituális" útkeresés. Napjainkban ez csak növekszik és egyre nagyobb teret hódít. Számos könyv jelent meg, jogáról, meditációkról, család állításról, vallásokról.

Egyre több tudományos kísérlet, kutatás, mérés támasztja alá a spirituális módszerek létjogosultságát, valós működését, még a szkeptikusok számára is. Számos út és technika létezik, a cél pedig ugyanaz. Megtalálni a boldogságot, utunkat, önmagunkat.

Vannak gyerekeknek szóló főleg jóga és meditációs kiadványok és számos foglalkozás, ahova a gyereket többségében a szülő akarja elvinni és a kötődés, a

maradandó, hasznos, alkalmazható tudás elenyésző. A mesékben a létező módszerek, utak, filozófiák nyernek bemutatást.

Tény, hogy az olvasás, a szülők által felolvasott esti mesék fontos részét képezik a gyermek fejlődésének. Hadd ismerjék meg világunk ezen részét is, hogy már gyerekként kezükben legyen egy alkalmazható alaptudás, amit akár otthon, akár az iskolában, játszótéren használhatnak és melyet felnőve tovább tanulmányozhatnak kedvük szerint. Így kevesebb rehabilitációra, antidepresszánsra, börtöncellára lenne szükség.

A weboldalon, www.kalandokfenyorszagban.com, elérhető háttér információk a szülőket, nagyobb olvasókat segítik a jobb megértésben, a témában való elmerülésben, illetve a felnőtteknek szóló " Mit ér egy angyal szárnyak nélkül" sorozat bemutatja a hétköznapi valóságot, kétségeket az útkeresésről ezzel is támogatás nyújtva a hétköznapiakra.

Kallai Angelika

Kalandok Fényországban

Előszó helyett

Hiszem, hogy a Varázslat mindenkiben él, hiszem, hogy mindenkinek tudnia kell róla, hiszem, hogy mindenkinek újra fel kell fedeznie, hiszem, hogy az ehhez szükséges ismeretet, tudást mindenki számára elérhetővé kell tenni.

Ennek a Varázslatnak, az Új Holdnak, Skócia csodás tájának és gyermekeimnek ajándéka a történet.

Köszönöm tiszta szívemből, köszönöm Erick, SZERETLEK

A Hála

Ez a fejezet inkább már nagyobb olvasóimnak szól.

Miért is írtam egy oldalt tele nevekkel és hálálkodással?

Megfigyeltek már hogy egy nap hányszor hagyja el a szánkat a köszönöm? Mar automatikusan ismételtetjük, érzélem nélkül, mert ezt tanították, hogy légy udvarias.

Most idézzenek fel egy alkalmat, mikor valami történt, vagy kaptak valamit, amitől olyan boldogok voltak, hogy akár még könnyet is csalt s szemükbe és nem találtak szavakat, hogy leírják mennyire köszönik, mennyire hálásak.

Ez az igazi köszönöm, a hála, amikor érzést adunk hozzá. És amikor ez az érzés áraszt el minket, akkor arra a kis időre "ragyogunk, szárnyalunk, magasan rezgünk" (a magas rezgésnek varázs ereje van) Mindenki képes megélni ezt az érzést spontán akkor amikor valamilyen áhított ajándékát kap, sikerül egy nehéz vizsga, vagy megvalósul egy terve.

Általában az öröm, boldogság érzése hívja elő. Miért nem varázsoljuk elő ezt az érzést többször, mindennap, minden percben?

Oh...igen nem kapunk mindennap szülinapi ajándékát...? Akkor talán jobban körül kellene nézni.

De kezdjük egy egyszerűbb dologgal. Idézzük fel azt a szülinapi ajándékát, a pillanatot mikor megkaptuk, kibontottuk, megláttuk, rácsodálkoztunk, örültünk neki, boldogságot es halat éreztünk.... Érezzük át újra es újra azt a pillanatot, reggel, este, sorban allaskor, bárhol, bármikor.

Most jöjjön egy "nehezebb". A természet szórja körenk a csodás dolgokat. Napfény, csillagok, virágok, madár csicsérgés, eső hangja, gyermekünk mosolya....nem tudom mindet felsorolni... az ablakunk előtt álló hatalmas, öreg tölgy, de meg egy egyszerű szendvics es egy pohár víz is csodalatos. (ha elgondoljuk, hogy aki nem evett egy napja, vagy nem ivott egy napja...) Vegyük észre ezeket, csodálkozzunk rá, mint arra a várva vart ajándékra, es érezzük, hogy milyen gyönyörű es én ezt lathatom, érezhetem, ízlelhetem, megélhetem.

Ide tartozik az is, hogy alapvetően boldogságra születünk és a forrás mindenki számára rendelkezésre áll és kiapadhatatlan, energia. Tudjuk az energia nem vesz el csak átalakul.

Itt jön egy másik ellenérv. Sokan szenvednek, sokféle módon. Erre a válaszom a Két kicsi Lelek meséje, ajánlom mindenkinek elolvasásra. Ez az alap. Ezután lehet meg boncolgatni a családi karmát, saját karmát...

Es itt jön be a képbe egy következő téma, az Elfogadás, Befogadás, Önszeretet...Hogy használhatnánk ezt a folyton áradó energiát, hogy ha nincs nyitva az ajtónk? Ha hét lakatra zártuk? Vagy ha hatalmas falat emeltünk és e mögött ott vannak még a tele zsákok (félelemmel, fájdalommal, haraggal...), amiket kaptunk, örököltünk, vagy mi gyártottunk. Ez egy újabb fejezet...

Köszönet es Hála

Sok embernek halas vagyok, akikkel eddig utam során találkoztam, Apukám, Anyukám, Húgom, Férjem, Gyermekeim, F. Péter, M. Gábor, D. Péter. V.Dóri, a cs.a. csapat, Sz. Péter, N. Bernadett, N. Kriszta, S.Sophie, F.Caroline, Joe, Eckhart Tolle, Késmárki László, Joe Dispensa, Tesla, Dr. Batkay Ervin, Peggy Phoenix Dubro, ...sokaknak.

Köszönöm, és köszönöm Neked, aki mindezt lehetővé tetted, megalkottad, irányítod.

Hálás vagyok érte

Ki vagyok...

Több szerep is van, amit betöltünk életünk során...

Talán a mesékhez legjobban kapcsolódó szerepem az anya szerepe.

Két csodás gyermek bízta rám, és persze férjemre magát. Most kezdik igazán felfedezni, megérteni a világot. Nekik írtam a meséket, főleg lányom várja türelmetlenül az újabb fejezeteket.

Az elfogadott tény, hogy a gyermekkor meghatározó mindenki életében. A felnőttkori problémák, agresszió, betegségek mind valahol a gyermekkorban gyökereznek. Nemcsak szülői kapcsolatokra kell gondolni. Egy tanár, egy rokon, egy iskolatárs, de még egy mese is meghatározó élmény.

Felnőttként pedig vagy tesz valamit az ember, vagy nem....

Mi lenne, ha már gyermekként megkapnák a varázs receptet, amivel boldogabb, kiegyensúlyozottabb, magabiztos, önmagát ismerő, tisztelő, elfogadó és szerető emberként nőhetnének fel. Mi lenne, ha nem 20-30-40...evesen kellene kutatniuk, hogy mi a gond? Mi lenne, ha felnőtt korukra a mesékből tudnák az

alapigazságokat, működő technikákat, ismernék Önmagukat, tudnák, hogy életüket ők irányítják, és hogy azért születünk, hogy saját utunkat bejárva boldogságot éljünk meg a Földön.

Mi lenne, ha ezáltal csökkenne a betegségek száma, a bűnözés, a rehabilitációra szoruló emberek száma...?

Szerintem jól hangzik, próbáljuk ki!

A gyermekeink a jövő. Ők a magok. Engedjük meg hogy csodálatos virágokká nőjenek, ami Nap fényében fürdik, Eső vizét issza, Szél simogatja és gyökereivel a Földből táplálkozik. Éjszakánként pedig felnéz a csillagos égre és tudja, hogy minden rendben van.

Azokhoz is szeretnek szólni, akik szkeptikusok a sok „spirituális hókusz pókuszt” illetően. Ma már számos tudományos vizsgálattal igazoltak ezen hókusz pókusztok működését, hatását. Ebben a pillanatban egy szerző jut eszembe, akitől én is olvastam, Dr Joe Dispenza, szívből ajánlom olvasásra.

Szeretettel

a Szerző

Céлом

Szeretném, hogy minél többen újra felfedezzék, megtalálják a varázslatot.

Ezért minden segítségért hálás vagyok.

Ha szeretnéd támogatni, segíteni a munkámat, céloamat sok módon megteheted.

Megosztod az oldalt, elolvasod a történetet, elmeséled a gyermekeidnek, felolvasod egy pizsi partin, vagy az osztálynak, ahol tanítasz.

Akár oda adhatod ajándékba egy születési képeslap mellé, vagy támogathatod adománnyal. Az adománnyal támogatod az alkotást, a terjesztést és segítesz olyan “központok”-at létrehozni, működtetni, amik mindenki számára elérhetővé teszik a varázslatot.

Adományokat az alábbi bankszámlán fogadjuk:

A mesékhez a www.kalandokfenyorszagban.com weboldalon megtalálhatók a háttér információk, linkek, referenciák, valamint nagyobbaknak szóló magyarázatok. Hasznos és érdekes olvasmány, sok szeretettel ajánlom

Tartalom jegyzék

Előszó helyett

A Hala

Köszönet es Hala

Ki vagyok, célom

1. fejezet Találkozás Rayvel

2. fejezet Karacsony

3. fejezet A Fényháló

*4. fejezet Fáradtság avagy hogyan
toltheted fel a lemerült elemeket*

5. fejezet Látogatás a szigeten

6. fejezet Körforgás

7. fejezet A Talizmán

8. fejezet Reggeli fogmosás

9. fejezet Varázsoljunk

10. fejezet Búcsúzás

11. fejezet Erick látogatása 4. dimenzióban

12. fejezet Születésnap – Új fejezet kezdődik

*„Fényből jöttél, hogy Fénnyé váljál,
hogy így angyalod sűrű másaként
Megéld, Élvezd, Éld életed”
Lekszikov Attila*

Kalandok Fényországban©2020

1. fejezet Találkozás Rayvel

Van valahol, nem is olyan messze egy hely, ahol örök fény uralkodik, nincs idő, béke es nyugalom van.

Erick sem emlékezett erre a helyre, de egy téli estén látogatója érkezett es ezzel kezdetet vette kalandjainak sora.

Gyönyörű este volt. Kint nagy pelyhekben hullott a hó, bent karácsonyi fények ragyogtak, ünnepi kuglóf illata szállt a szobában.

Erick lázasan feküdt agyában. Szorosan magára húzta takaróját, hogy ne fázzon. Ahogy a fények es a hópelyhek táncát nézte álomba szenderült.

Különös érzésre ébredt. Olyan volt mintha súlytalan lenne, mintha nem lenne teste. Körülötte sötét volt, de nem ijesztő sötét. Volt valami megnyugtató, valami melegség ebben a sötétségben. Tudta, hogy jó helyen van, a legjobb helyen, ahol csak lehet.

Aztán észrevett egy kis fénypontot, ami egyre közeledett. Egy ismeretlen lény volt. Gondolta tündér vagy angyal, de a lény kijavította, pedig meg sem szólalt, csak ránézett. "Valóban hasonlítok rájuk, de főleg azért, mert te így képzelsz el. Én egy Fény gyermek vagyok, akárcsak te" és ahogy ezt mondta áradt belőle a megnyugtató, melengető kedvesség.

"Dehát én nem ilyen vagyok, mint te, nézz csak rám" gondolta Erick. De ahogy magára nézett elámult a meglepetéstől, akár a tükörképe is lehetett volna a Fény gyermeknek.

"Te is a testvérünk vagy, csak elfeledkeztél róla. Azért használtuk a betegségedet, hogy ide hívjunk, hogy emlékeztessünk kivagy."

"Hol vagyok, mi ez a hely, hogy hívnak?" kérdezte Erick izgatottan.

"Hívhatsz Raynek. Mindent megmutatok neked. Ami most a legfontosabb, hogy tudd hogyan tudsz visszajutni ide, ha már nem vagy lázas."

Erick hallgatta minden gondolatát, hiszen a hely már most olyan csodálatos volt.

"Bármikor visszatudsz jönni, amikor csak szeretnél. Amíg nem vagy gyakorlott, a legjobb, ha keresel egy csendes helyet, ahol nem zavarnak. Lehet ez az ágyad, olvasó sarkod, a kedvenc padod, a tengerpart. Helyezkedj el kényelmesen, majd vegyél 3 mély lélegzetet. Figyeld ahogy a mellkasod, hasad mozog. Lassan csukd le a szemed, hallgasd a körülötted lévő hangokat, Érezd az illatokat, szagokat a levegőben. Ekkor a Nap aranyport fog szórni rád. Ha már este van a Hold és a Csillagok szórnak ezüstport az egész testedre. Ahol a por hozzád ér az izmaid elernyednek, megnyugszol. A por ráhull a fejed búbjára, a nyakadra, leszáll a vállaidra, a hasadra, a derekadra. Rásimul combjaidra, a bokádra lábfejedre, ahol a por hozzád ér izmaid elernyednek, megnyugszol. Majd érezd meg hol érintkezel a talajjal. Most kapcsolódj össze vele, úgy, mint két mágnes, amik vonzzák egymást, vagy mint a fa a földdel gyökeret eresztve. Majd gondolatban menj a fejed búbjához, nézz fel és lásd a fénysugarat, ami hozzád kapcsolódik, és most várj türelemmel. Lélegezz lassan, egyenletesen, és várj, várj türelemmel... Hamarosan megérkezel"

"Rendben, köszönöm. És te itt leszel?" kérdezte Erick.

"Igen, várlak és megmutatok mindent. Most menj és gyógyulj meg"

Erick már nem tudott válaszolni, mert Ray eltűnt. Csak valami melegséget érzett a szíve körül ahogy mocorogni kezdett a takarója alatt.

A hóesés elállt. Anyukája jött be lázmérővel és egy bögre forró teával. ©2020

2. fejezet *Karácsony*

Másnap Karacsony napja volt. Erick tudta ahogy kinyitotta a szemet, hiszen nagyon várta ezt a napot. Kiugrott az ágyából, nyoma sem volt a láznak, boldogan futott a karácsonyfához, ami ott állt teljes pompájában a szoba közepén alatta az ajándékokkal, mindenkinek egy ajándék.

Anyukája gyorsan homlokára tette kezét, hogy lássa felment-e a laza. Meglepetésére Erick homloka hűvös volt. Ericknek ekkor eszébe jutott Ray. Végtelen halat érzett, hisz meggyógyult, így itt lehet és játszhat egész nap a Karácsonyfa alatt. Szerette volna megosztani barátjával az örömét és köszönetet mondani.

Úgy alakult, hogy egy kis ideig egyedül maradt a szobában. Csend, nyugalom lengte be a teret és ekkor Erik Rayre gondolt és arra, hogy mit tanított neki. Leült a Karácsonyfa elé, nézte a gyönyörű fényes gyertyákat, mely lélegzetet vett és lassan becsukta a szemet. Érezte a fenyő csodálatos illatát, ami összekeveredett a gyertyák füstjével. Elképzelté, hogy ő maga a Karácsonyfa, amire csodás aranyport szórnak az angyalok. Gyökereivel a talajhoz kapcsolódik, csodás csúcsa a csillagokkal köti össze. Légzése lelassult és egész teste elernyedett. A külvilág megszűnt és ő maga is. Várt és egyszer csak ott volt, igen sikerült ott volt Ray és már hallotta is magában Ray szavait.

" Isten hozott, örülök, hogy visszajöttél."

" Ray csodálatos reggelem volt, tényleg meggyógyultam, halas vagyok érte, köszönöm"

" Boldog vagyok, hogy sikerült es örülök, hogy ismered a halat. Emberi lényként sokan megfedkeznek róla es így a földi létük üresebbé es boldogtalanabba válik"

Ekkor mintha sok apró tükör jelent volna meg előtte. Mindegyik Erickot mutatta, de más időben, más helyzetben. Egy közös volt, hogy Karácsonyt ünnepeltek. Láta magát kis babaként, ahogy Anyukája karjaiban alszik a feldiszitett Karácsonyfa mellett. Ott volt kis totyogóként, ahogy be-ki bujkált a fa alá boldogan es játszott Apukájával, miközben Anyukája kis húgát, Emilyt ringatta. Volt olyan kép is, ahol épp segít kiszedni a fa alól a játékokat testvéreinek. Miközben Emily es o bontják a csomagokat, kis öccse David olyan boldogan mászik ki-be a fa alá. Ekkor mar 4 éves volt.

Ezekről a képekről sugárzott a boldogság, a tisztaság, az öröm.

A következő tükrön Erick mérges volt, pedig ez is Karácsonykor játszódtott es a fa alatt ott voltak a kibontott ajándékok. Testvérei boldogan játszottak a kis autóval es a nyuszival, Erick viszont duzzogott. Az ajándékát kicsinek, kevésnek találta,. "O mar nagy fiú, miért csak egy kis távirányítós autót kap!" A kép egy része meg mindig fényes volt, es melegséget árasztott, de volt rajta árnyék es valami hidegség. Erick emlékezett erre a Karácsonyra, nem tartozott a kedves emlékei közé. Viszont ebben a pillanatban jött rá, hogy mi is történt akkor. Az a Karácsony is csodálatos, gyönyörű Karácsony volt. Együtt volt a család, ragyogott a fa, játszhattak egymással, volt finom kuglóf es ajándékot is kapott. Anyukája, Apukája is próbáltak felvidítani, de o hajthatatlan volt.

Most mar látta, az elégedetlenségével, azzal, hogy nem volt halas nem csak az ajándékért, de a gyönyörű ünnepért, a családjáért, a kuglófért boldogtalanáná tette saját magát. Ezekkel a dühös, szomorú érzésekkel a szívében nem volt képes észrevenni, azokat a nagyszerű, csodás dolgokat, amik körülvettek.

Gyorsan ránézett a következő képre, ott mar idősebb volt jelenlegi koránál, viszont a kép elmosódott, nem látszódtott tisztán.

" Azt, amit meg nem döntöttél el, nem lathatod, mert változik, ahogy te is" válaszolta Ray Erick gondolatban megfogalmazódott kérdésére.

"Köszönöm Ray, halas vagyok, hogy megmutattad milyen fontos az apró dolgokat is értékelni es megköszönni" mondta Erick es nem tudta folytatni, mert hangos csengetés szakította meg a nyugodt délutánt.

Emily es David boldogan futottak ajtót nyitni, míg o ébredezett. Aztán meghallotta Nagypapa es Nagymama hangját es o is futott eléjük.

*“Gondolkozz Energiában,
Rezgésekben, és Frekvenciában.”*
– N. Tesla

3. fejezet A fényhaló

Lassan elmúltak az ünnepek. A Karácsony, a Szilveszter. Erick szerette az ünnepeket, de a hétvégéket is, hiszen ilyenkor együtt volt a család. Senki nem rohant reggel munkába, iskolába, volt idő reggel az ágyban összebújni, mesélni, beszélgetni, napközben sokat játszani, szaladgálni kint, fát mászni az erdőben, kergetőzni a vízparton. Este is tovább fent maradhattak és több mesét olvasott fel Anyukájuk, amit összebújva hallgattak. Mindig Dávid aludt el legelőször. Az egyik pillanatban még beszélt és játszott aztán hirtelen elcsendesedett. Emily pedig inkább csendesén hallgatta a mesét, ölelve Fanni nyusziját, és így aludt el.

Erick tudta, hogy holnap már iskola várja a gyerekeket és munka a szülőket. Ráadásul most először Anyukájuk 3 napra elutazik, nem fogja várni iskola után, nem olvas mesét este összebújva és nem kelti reggel simogatva. Ez nyugtalanná, szomorúvá tette és megrémítette Ericket. Nem akart elaludni, hogy soha ne jöjjön el a reggel. Ahogy az ágyában feküdt Anyukájához simulva, nézte a ragyogó, fényes Teliholdat. Szemhéjai elnehezedtek, lassan elaludt.

Az álmok birodalma helyett azonban Fényországban találta magát. Egy kicsit meg is lepődött hiszen nem gondolt most Rayre. De itt volt. Ray mosolyogva fogadta és tudta a gondolatait.

-Szia Erick! A lelked hozott ide.

- Szia Ray! Jó itt lenni.

Ahogy körül nézett végtelen, egymáshoz kapcsolódó aranyszínű fonalakat látott, valamilyen hasonló, ismétlődő mintát is felfedezett bennük. Gyönyörű volt ahogy a fényes szálak ragyogtak egymáshoz kapcsolódva és soha véget nem érően.

- Ray, hol vagyunk? Mi ez a fényes háló?

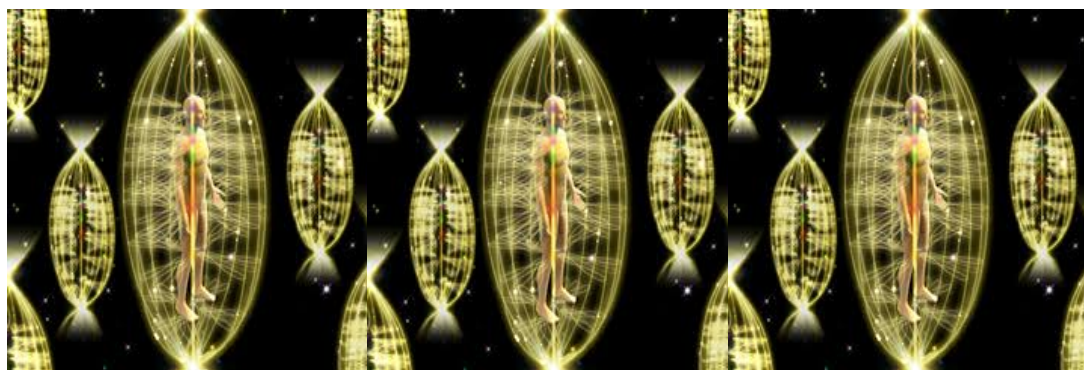
- Ez a végtelen, egymással állandó kapcsolatban álló energia mező, ami összeköti mindent és mindenkit mindennel és mindenkivel.

Nézd csak meg közelebbről.

Ekkor körülöttük is felfénylett a háló. Ericket mint egy burok körül ölelték a függőleges és vízszintes fénysugarak. Voltak vastagabb és vékonyabb sugarak, fényesebb pontok is. Ray adott némi magyarázatot.

- A fényesebb pontoknál kapcsolódik össze több sugár. Középen a gerincnednél van a fő sugár és rajta a fő kapcsolódási pontok.

Nézd a végtelen hálót!

Erick ekkor felemelte tekintetét és a mellette lévő burok alakú hálóban felismerte Anyukáját, aztán észrevette, hogy mindenki itt van a családból, és még a barátai is. Ami még ennél is érdekesebb volt, hogy ezernyi apró, vékony szál kötötte őket össze kivétel nélkül.

- Látod a fény hálót, ahogy összeköt? Nincs szakadás, mindenhova, mindennel és mindenkivel kapcsolódik. - folytatta Ray a magyarázatot

- Ez csodálatos és gyönyörű! Miért mutatod meg ezt nekem? - kérdezte Erick

- Anyukád elutazik holnap és habár nem lesz fizikailag veled, a hálón keresztül mindig kapcsolatban álltok. Nem veszíted el, mindig ott van veled.

- De én ezt nem látom és nem érzem otthon.- válaszolta Erick szomorúan

- Csak emlékezz vissza arra, amit most láttál, vagy nézz bele a tükörbe.

Anyukád szeme és mosolya néz vissza rád. Ott él benned, ahogy Apukád, nagyszüleid és minden ősöd. Mindig veled vannak, emlékezz rá.

Az utolsó szót már egész távolról hallotta csak Erick.

Újra a fényes Holdat látta, ahogy bevilágította az éjszakát és a gyerekszobában is varázslatos fényességet teremtett.

Boldogan hunyta le a szemét, nyoma sem volt a korábban érzett szomorúságnak, félelemnek. Tudta, hogy a fényháló ott van és összeköt.

4. fejezet Fáradtság, avagy hogyan töltheted fel a lemerült elemeket

Január lassan telt. Erick szerette a telet, a havas tájat, a hideg szelet, de valahogy mégis kedvetlen volt és sokszor érezte fáradtnak magát annak ellenére, hogy mindig időbe lefeküdt és akár 10 órát is aludt. Vitaminokat is szedtek, hogy a náthát elkerüljék vagy legalább az immunrendszerük könnyedén le tudja győzni a bacikat. Már Anyukája is kezdett aggódni emiatt az örökös fáradtság és kedvtelenség miatt.

Erick úgy gondolta Ray biztos tud segíteni. Így az egyik délután elvonult az olvasó sarkába. Kényelmesen nekidőlt az óriási plüss macinak, lassan körbe nézett a szobában, néhány játékot egész aprólékosan megvizsgált a szemével, vett néhány mély lélegzetet, majd becsukta a szemét. Érezte, ahogy a szőnyeghez tapad a nadrágja, a lábai, kezei elernyednek. Hallotta a szobákból kiszűrődő zajokat, amik elringatták és egyre távolibbnak tűntek. Lassan apró fénypontok jelentek meg előtte. A csillagos éjszakára emlékeztette a kép Ericket.

Az egyik fényes pont elkezdett közeledni és lassan kirajzolódott Ray alakja.

-Isten hozott! - köszöntötte Ray

Erick boldogan vissza köszönt, és gondolataiban ott voltak a kérdések, amiért ide jött.

Ray hallotta a kérdéseket. Kézen fogta Ericket és elvezette egy hatalmas, végtelennek látszó víztükörhöz.

Erick csodálta a végtelen óceánt, a vízen játszó, táncoló fénysugarakat. Amikor bele nézett nem a megszokott tükörképe nézett vissza rá. A kép inkább erre a fényes hálóra emlékeztette, amit Anyukája elutazása előtt látott itt. A különbség annyi volt, hogy most csak a középső, vastag arany sugár volt látható és annak menten 7 kis örvény, úgy néztek ki, mint a kádban a lefolyóba ömlő víz.

Mindegyik azonos irányba az óramutató járásával megegyező irányba forgott, és úgy tűnt mintha forgásukkal magukba szívják a vízen táncoló fényt.

- Mik ezek a kis örvények? - kérdezte Erick
- Ezek a te energia csatornáid, akár elemeknek, akkumulátoroknak is nevezhetnénk, az emberek gyakran csakráknak hívják őket, de nem az elnevezés a fontos. Fontosabb, hogy ezeken keresztül kapod az energiát a végtelen és kifogyhatatlan fény óceánból.

Az energia akkor tud hozzád eljutni, ha ezek a kis örvények működnek, mozognak. Előfordul, hogy lelassulnak, akadozik a mozgásuk, leáll vagy akár ellenkező irányba mozog. Ilyenkor érezheted, hogy bármit teszel fáradt vagy, rosszkedvű, úgy érezheted semmi sem sikerül, nem igazán örülsz semminek, nem veszed észre a ragyogó Napot, a csodálatos eget, fényes csillagokat. Nem érzed a szellő simogatását az arcodon, nem hallod a madarak énekét, a fák lombjának zenéjét, az erdő csendjét, a patak muzsikáját. Nem érzed a feléd áradó, végtelen szeretetet, mert nem tud bejutni, felszívódni, mert az örvény, amin keresztül eljut hozzád, nem működik.

Ez olyan, mint az autóban a motor, ha nem jut oda benzin mert nem működnek a dugattyúk, mert kevés az olaj, az autó is nehezebben indul, lassabban megy, aztán a végen szerelőhöz kell vinni.

Gondoskodni kell az olajról, arról, hogy forogjanak olyan sebességgel ezek a kis örvények, ami a folyamatos és végtelen energiát be tudja fogadni.

- Dehát ezeket az örvényeket nem is látom, hogy tudnám beolajozni? - kérdezte Erick csodálkozva - mi vitaminokat szedünk és ételeket eszünk, italokat iszunk, és alszunk. Ezek töltenek fel.

- Igen ezek mind nagyon fontosak, a testnek szüksége van táplálékra, folyadékra, vitaminra. Arra is figyelni kell, hogy amit eszel, iszol az egészséges legyen, valóban táplálja a szervezetedet. Szüleid is sokszor mondják egyél gyümölcsöt, zöldséget. Ne egyél cukrot, csokit, chipset. Ne igyál üdítőket. A tiszta víznél nincs jobb és finomabb ital.

Szerintem megfeledkeztél még valamiről, ami pihentet, feltölt.

Erick elgondolkodott, de nem jutott semmi az eszébe. Ray folytatta:

- Emlékszel, milyen jól érezted magad a hétvégi biciklizés után? Vagy a hosszú séta után a nagyszüleiddel? És az erdei kirándulás?

- Igen, tényleg, de most nincs kedvem ezekhez. - válaszolta Erick szomorúan.

- Ezek kellenek, a mozgás és minél hosszabban nem csinálod, annál kevesebb kedved lesz hozzá. Ezt hívjátok ördögi körnek.

Réges-régen ajándékoztunk nektek egy írást, amin 5 rövid gyakorlatot mutattunk be, amiket bárki, bármikor, bárhol eltud végezni. A legjobb reggel, akárcsak a fogmosást. Azt is mindig megcsinálod, a reggeli rutin része. Ez az 5 gyakorlat is belefér a reggelbe és így az örvények is jobban tudnak működni és minden egyszerűbbé és könnyebbé válik ezáltal.

- Meg van még az írás? Megmutatod?
- 5 tibeti néven ismeritek, sokan használják az emberek közül. Gyere! Megmutatom, ki is próbálhatod.

Az 1. forogj körbe az óramutató járásával megegyező irányba. Kezdetnek elég 3 kör ahogy többet gyakorlod mindig egy kicsit többet foroghatsz, 21nel viszont ne forogj többet.

Amikor megállsz, szédülhetsz, tedd össze a két tenyered a mellkasod előtt nézd a kezedet. Ez megállítja a szédülést.

2. feküdj le a hátadra, a lábaidat emeld fel egyenesen, összezárva derékszögbe. Ebből is ugyanannyit csinálj mint a körzésből.

3. Térdelj le, fejedet hajtsd le majd lassan emeld fel, és a felső testeddel együtt dönts hátra ameddig tudod.

4. Feküdj le a hátadra, tenyered, talpad földön es nyomd fel magad vízszintes helyzetbe, a fejedet hajtsd hátra. Olyan ez mintha egy kis asztal lennél.

5. Kezeid, lábaid a földön, kezdj el a kezeiddel közelíteni a bokád felé, a térdeid maradjanak egyenesek es a talpad maradjon a földön, alkoss A betűt. Majd feküdj vissza újra es a hasadat, csípődet a földön tartva nyomd fel a karoddal a felső testedet, mint a kobra, aki támad.

- Ezek tényleg egyszerűek és mókások. Megmutatom Emilynek és Dávidnak is, jót játszunk majd. - mondta vidáman Erick és elbúcsúzott Raytól.

Ahogy ébredezett, Anyukája hangját hallotta. Vacsora idő volt. A család leült a megterített asztalhoz. Erick rengeteg zöldséget evett és szokásával ellentétben, nem kérdezte, hogy ehet-e cukrot vacsora után.

Másnap vasárnap volt. Emlékezve Ray szavaira Erick a felöltözés után hozzá látott a gyakorlatnak. Ahogy ott pörgött a szoba közepén bejött Dávid és ő is elkezdett pörögni, aztán Emily is betotyogott ekkor épp az asztalt " készítették". Emily alagútnak használta és átbújt alattuk. Ekkor már kacagtak. Apukájuk nézett be a szobába. Azt látta, hogy mindhárman érdekes pózban állnak és nevetgélnek.

- Hát ti miben mesterkedtek? - kérdezte

- Csak megolajozzuk a dugattyúinkat - válaszolta mosolyogva Erick.

5. fejezet *Látogatás a szigeten*

A tél utolsó hónapja volt, a hó elolvadt, csak a hideg szelek es a sötétség emlékeztetett februárra. Erick szerette a hosszú sötétséget, mert így a csillagokat tovább láthatta az égbolton. Valakitől azt hallotta, hogy a Sorsunk a csillagokba van írva, mástól meg azt, hogy mindenki a maga Sorsának a kovácsa. Az is gyakran eszébe jutott, hogy vajon a csillagokban van az is beleírva, hogy fél a repüléstől? A családban senki nem félt a repüléstől, és már babakoruk óta repkedtek, akár évente kétszer is.

Ericknek mégis mindig rosszérzése volt, és habár izgatott volt és lelkesedett minden utazás előtt, ha repülővel mentek ott motoszkált a gondolat a fejében, hogy a lakóautó sokkal jobb lenne. A repülőn pedig mindig Anyukája mellé akart ülni, mert így biztonságban érezte magát.

A bőrdökeket izgatottan pakolták. Holnap utaznak síelni. Kis testvérei a játékaikkal tömték teli a táskákat és azt játszották, hogy utaznak a repülőn. Erick ebből a játékból kimaradt és inkább olvasott az ágyán.

Kezdett sötétedni. Arra gondolt, vajon tiszta lesz e az égbolt ma este? Beragyogja e a fényes Hold a szobát? Aztán eszébe jutott a repülés és a félelme. Ray biztos tudja a választ, vagy legalább azt mit tehetnék, hogy ne féljek. Ahogy ezt kigondolta, szemet behunyta és mélyeket lélegzett. Érezte az ágy matracát a háta alatt, a párna puhaságát a feje alatt. A lábai, kezei lassan elernyedtek, légzése lelassult. De Ray nem volt sehol, nem látta.

Viszont látott egy rozsdás láncot, majd a fényóceán partjánál találta magát és egy csónak ringatózott a vízen. Úgy érezte be kell szállnia a csónakba. Ahogy belépett, begázolt a sekély vízbe. Érezte a langyos víz kellemes simogatását a bőrén. Kényelmesen leült, a csónakot a hullámok ringatták. Felette a ragyogó égbolt, a Nap aranyló korongjával, vitorlázó madarakkal. Alatta a csodalatos, sejtelmesen kék óceán, minek hullámaait a Nap aranyozza be. A távolban egy sziget tűnt fel. Homokos parttal, zöld erdővel, dombokkal, havas hegycsúcsokkal.

A csónak elérte a partot. Erick kiszállt, mezítláb sétált a puha, süppedős, aranyló homokon. Elindult az erdő felé. Hatalmas vastag törzsű fák között kis patak csordogált. A faágakon madarak daloltak. Nyuszi, őzike ugrott ki a bokrok közül. A kis erdei út egy virágos rétre vezetett. Magas fű között színes virágokat lengetett a langyos, tengerszagú szellő. A fű simogatta kézfejét, ahogy hozzáért. A magasban két madár szállt a szél szárnyán, könnyedén, súlytalan. Az út elkezdett emelkedni, a rét átadta helyét kisebb bokroknak. Egyre magasabbra sétált. Látta maga alatt elterülni a zöldellő erdőt, a tarka, virágos rétet, a végtelen fényóceánt.

Fent állt a hegy tetején, a hó borította hegycsúcson. Körülnézett és csak akkor vette észre, hogy ez a hegy egy vulkán, mélyen a belsejében békésen fortog, vörösen izzik a láva. Ahogy itt állt, eszébe jutott a repülés, és szúró fájdalmat érzett a hasában. Reflexszerűen odakapott a kezeivel. Ekkor Ray hangját hallotta "Ragadd meg és tépd ki a fájdalmat egy erős mozdulattal és dobd be a tűzbe!" Erick izmait megfeszítette, kitepte a fájdalmat a két kezével és a vulkán kráterébe dobta, ahol elnyelte a forró láva. Ahogy süllyedt, lángnyelvek nyaldostak, majd hamuvá, semmivé vált. Néhány szikra, pernye felszállt az ég felé, majd az utolsó kis szikra is apró csillagként eltűnt. A fájdalom helyén egy kis ürességet érzett, de ez kellemes, megnyugtató üresség volt. Aztán mintha bizsergés, melegség költözött volna a helyébe. Felszabadultan és boldogan indult le a hegyről, át a vadvirágos réten.

Ott talált egy ragyogó arany oltárt, amit angyalok vettek körül. Az oltáron ott volt, amire vágyott, amit szeretett volna. A boldog önfeledt repülés. Magához vette, megköszönte és folytatta útját az erdőn át a homokos partra.

Begázolt a fényes óceánba, beült a csónakba és a hullámok már vitték is. Nézte, ahogy a sziget egyre távolodik, nézte az aranyló Nap korongot, a kék eget, a fátyolfelhőket. Ujjait simogatta a kristálytiszt víz. A sziget eltűnt és a csónak megállt. Megérkezett a partra. Kereste Rayt, de most sem volt ott.

A végtelen óceán lassan eltűnt. Erick érezte az ágya puhaságát, kezdte újra mozgatni a lábait, kezeit. A szemét is nyitogatta. Ebben a pillanatban még látott egy képet. A rozsdás lánc, eltűnedezett, semmivé vált.

Másnap korán keltek. A villamos egészen a repülő térre vitte őket. Erick félelmét valami megmagyarázhatatlan, boldog nyugodtság váltotta fel. Amikor leültek a repülőre azonnal beugrott az ablak melletti ülésbe és azt se bánta, hogy testvérei ülnek mellette, Anyukája pedig a másik 3 ülés egyikén. Csodálatos repülés volt.

*“Olyan emberek, akik nem értik az életet, el
nem kerülhetik, hogy a haláltól feljenek.” -
Tolsztoj*

6. fejezet Körforgás

Lassan tavaszodott. Olvadó jégcsapok halk szimfóniát játszottak az ereszen. Madarak csicsorgása hallatszott a még didergő tájon. Hófoltok tűnedezték elő itt-ott az utcákon. A kertben már bújtak elő a bátrabb krókuszok, hóvirágok. Néhány nap és a naptárat átfordítjuk márciusra, futott át Erick fejében a gondolat.

Szerette a tavaszt, sokat voltak kint a kertben nagypapával. Elültették a magokat, hagymákat. Aztán gondolták locsolták őket és azok szépen csendben gyönyörű virágokká nőttek. Erick és testvérei számára ez csoda volt, hogy egy apró, szinte láthatatlan magból a Nap, az eső, a Föld és az ő gondoskodásuk által mire képes egy irinyó pirinyó magocska. Nagypapa kertészkedés közben mindig mesélt. A virágokról, madarokról, fákról, Napról, folyóról, méhekről. Csodálatos napok voltak ezek.

Gondolatait a telefon csörgése szakította meg. Felvette a telefont. Nagymama volt, nagyon halkan és szakadozva beszélt, azonnal Anyát kérte.

Anya csendben hallgatott, amíg a telefont tartotta. Arca szomorúvá vált és könnycseppek gurultak végig az arcán. Amikor letette a telefonkagylót Erick kérdően nézett rá.

- Nagypapa rosszul lett, bevitték a kórházba. - válaszolt Anya Erick kérdő tekintetére

- De ugye meggyógyul? - kérdezte Erick

- Bízunk benne, holnap meglátogatjuk, rendben? - válaszolta Anya

A délután csendesen telt, szomorúság lengte be a lakást. Lefekvéskor Anya mesélt, mint mindig, de most elmaradt a játékos nevetgélés.

Ahogy Erick betakarózott arra gondolt, hogy nagypapa talán nem is fog meggyógyulni? Talán meghal? Nem fogunk kertészkedni többé? Erre a gondolatra könnycseppek gördültek le az arcán.

A következő pillanatban már Ray állt mellette, és végtelen sötétség vette körül őket.

- Ray! Olyan jó, hogy itt vagy. Nagypapám kórházba került, lehet hogy meghal. - mondta Erick - Te biztos tudsz segíteni.

- Isten hozott Erick! Tudok segíteni, bár nem úgy ahogy te szeretnéd. A körforgás mindenhol körülvesz minket. Az élettel ott az elmúlás, az elmúlásban ott az élet. - válaszolt Ray

Erick zavarodottan nézett rá, arra gondolt ez nem válasz a kérdésére. Közben mintha egy olyan vetítő vászon ereszkedett volna le eléjük, amelyen mozifilmeket szoktak nézni. A felkelő Nap jelent meg a vásznon, úgy, ahogy reggelente látni szokta a szobája ablakából. Majd szép lassan elindult az égen, ahogy azt mindennap látja.

Ray közben folytatta:

- Nézd a Napot mindennap felkel, megszületik, elindul az ég legmagasabb pontjára, ott ragyog a legerősebben, ott melegít a legmelegebben. Aztán elindul lefelé, a ragyogása, a melegsége, fénye egyre fogy, végül eltűnik, nem látható a számodra, de a világ másik részén abban a pillanatban kel fel, ott is végig járja az útját, majd eltűnik és újra felkel a te világodban.

- Ezt tudom Ray, tanultuk miért nem látjuk a Napot, a Föld forgása miatt, de ez nem olyan, mint a halál.

Ray csendben maradt, a vásznon most a Hold jelent meg.

- Nézd a Holdat, a semmiből óriási fény koronggá nő, beragyogja az éjszakát, majd fogyni kezd, eltűnik egy kis időre, de aztán újra vékony kifliként felragyog az égen.

Erick szeretett volna válaszolni, de Ray türelemre intette és jött a következő kép.

Olvadó hó, csepegő jégcsapok, rügyező fák, éneklő madarak az ébredő természet. Majd folytatódott a Nyári lombkoronákkal, apró állat kölykökkel, szárnyaikat próbálgató madárfiókákkal, fákon növekvő gyümölcsökkel. Ezután a fák lombkoronái színesedni kezdtek, a gyümölcsök beértek, az állatok be vackolták magukat az odúkba, a madarak elhalkultak, a fák megkopaszodtak és lassan szállingózni kezdett a hó, először apró gyöngyökként hullott, majd hatalmas gyönyörű hópelyheket hordott a hideg szél és sötétségbe borult a táj. Végül elkezdett olvadni a hó, csepegő jégcsapok muzsikáltak és már jött is a tavasz.

- Ray ez az évszakok váltakozása, ezt is tanultuk Földrajzból. - mondta Erick elkeseredetten.

- Csak figyelj - válaszolt Ray, türelmes, megnyugtatóhangon.

Elkezdődött egy újabb kép sorozat, egy apró kis golyó növekedett, és lassan egy csecsemő alakjára hasonlított. Mosolygott, rugdalózott, szopizta az ujját. Burok vette körül és víz. Majd mikor már nem fért el a burokban elindult egy csöcsúzdára emlékeztető alagúton. A következő képen pedig már egy boldogan alvó kisbabát láttak, akit Anyukája ölel át.

A mozi felgyorsult látta Erick, ahogy a kisbaba nő, mászik, elkezd járni, futni, nagyobb lesz, iskolás, focizik, olvas, aztán elköltözik, dolgozik, születésnapokat ünnepel, elkezd öszülni, már nem fut, bottal sétál, majd békésen pihen egy hintaszékbe és szép lassan eltűnik.

- Ray ezt eddig is tudtam- mondta Erick. Segíts kérlek, hogy Nagypapa ne haljon meg, ne hagyjon itt.

- Erick, a halál a körforgás része, ahogy a Nap lenyugszik, ahogy a Hold elfogy, ahogy a természet elnémul az ember, vagyis a lélek is ugyanezt teszi.

Nézd magadra! Itt vagy, de nincs itt a tested, a tested ide nem jut el. Az ember több, mint a test. A test a lélek lakhelye, Földi ruhája. A halálkor csak az elhasználódott ruháját veti le a lélek és csak a Földi léttől búcsúzik, ahogy a Nap is elbúcsúzik, hogy a másik oldalt bejárva újra felkelhessen, újra szülessen. Halálkor a lélek elért a Földi élete végállomására és elindul a másik világba, hogy ott is végig járja az útját, és majd újra felragyoghasson a Földön. Ahogy a Föld úgy a másik világ is csodálatos hely, hiszen ott is a Fény, a Teremtő Isten van jelen.

Lehet, hogy már nem tudtok tavasszal együtt kertészkedni otthon. Viszont az emlékeidben ott él a nagypapád. A véredben, a DNS-edben, minden apró porcikádban ott őrződ és emlékszel rá. Nemcsak a nagypapádra, hanem a déd szüleidre, az ő szüleikre. Benne van a sorsuk, az erejük, az áldásuk az életedben. Ő általuk születhettél meg, az ő erejük, tudásuk táplál, elkísér. Mindig ott vannak veled, benned, csak engedned kell, hogy támogassanak, feltöltsenek, ahogy a Nap is feltölti a virágok bimbóit, a fák rügyeit, hogy nőjenek, fejlődjenek.

Erick tétován, egy kicsit összezavarodottnak nézett Rayre. A történetet, a körforgást látta, értette és megnyugtatta a gondolat, hogy a halál nem jelent megsemmisülést. Viszont, hogy miért történik mind ez, arra nem találta a választ.

Ray látta, tudta ezt.

- Drága Erick, jó, hogy keresed a miértet, hiszen a miértetek előre juttathatnak, több tudást szerezhetsz általuk. Van mikor a választ azonnal megkaphatod és olyan is előfordul, hogy várnod kell türelemmel és elfogadni azt, amit a jelen nyújt számodra.

Sokat mutattam ma, most menj és pihend ki magad. Most ennyit adhatok.
Gyengéden körül fonta Ericket, majd a végtelen sötétségben egyre zsugorodó
fénypontként távozott.

Erick nem ébredt fel, álmok látogatták meg. Boldog álmok. Kertészkedett,
magot ültetett, locsolt nagypapájával és testvéreivel a tavaszi Nap fényétől
ragyogó kertben.

7. fejezet *A Talizmán*

Egy késő tavaszi este volt, Erick az ágyában feküdt. Nézte a már majdnem teli Holdat, ahogy a csillagokkal együtt beragyogtak az eget és fénnel árasztottak el a gyerek szobát. A lágy tavaszi szellő a nyitott ablakon át behozta a nyíló virágok varázslatos illatát.

Erick gondolatai az esti mese körül forogtak. Egy gyermekről szólt, aki eltévedt, elfelejtette a hazavezető utat, és bolyongott a nagy világban, mialatt szerető szülei otthon várták. Utja során rátalált egy talizmánra. A talizmán nem volt nagy, nem volt hivalkodóan csillogó, ékes. A fiú számára gyönyörű volt. Gondosan a zsebébe rakta és együtt mentek tovább az úton. A napok könnyedén teltek, rátalált a hazafelé vezető útra. Ahogy haladt az út egyre szélesebb és fényesebb lett. Kalandok, emberek, tapasztalások kísérték. A mese végén boldogan lépett be otthona kapuján.

Erick közben elszenderedett, a ragyogó csillagok és a fényes Telihold vették körül álmában.

Úgy tűnt mintha a tejút felől egy csillag, vagy inkább csillagok, fényes örvényként közelednének.

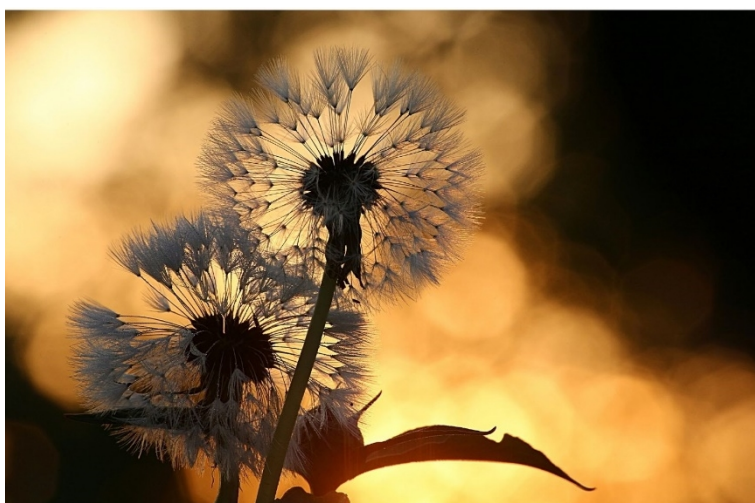
Ahogy Erick mellé ért ez a varázslatos ragyogás Rayhez hasonló alak tűnt elő. Nem szólt. Békésen mosolygott és lassan Erick felé nyújtotta kezét, majd a tenyerét kinyitva ez üzent a rácsodálkozó kisfiúnak; csupán gondolattal.

- Íme a te Talizmánod. Ő a Hold ajándéka, a Hold gyermeke. Vezet, segít utadon. Fényt, szeretetet és pityangot rejt. Teliholdkor rakd ki egy vízzel teli edénybe a kertetekbe, hogy hadd töltekezzen fel Teremtője fényével, melyből erőt merít, amelyet majd szétáraszt a világodban.

Ezzel a csillag ahogy jött úgy távozott.

Erick pedig reggel a Nap simogató sugaraira ébredt. Nyújtózott egyet és valami apró tárgyat érintett meg a párnáján.

Odafordult ott volt egy kisebb kagyló nagyságú, egy kissé áttetsző, egy kicsit csillogó tárgy. Felemelte. Ahogy a Napfénye megvilágította az áttetsző tárgyat, a belsejében látta a fénytáncát, és apró pityang magokat. Ekkor emlékezett. Emlékezett az álmára. Szorosan a szívéhez ölelte a Talizmánját. Egész lényét elárasztotta a szeretet és a hála.

Az is eszébe jutott, amit Apukájától hallott egy sétájuk alkalmával
"A pitypang a szabadságot jelképezi, amit az Isten szele oda fúj, ahol látni
akarja gyökerezni"

Másnap tiszta vizet engedett egy kis edénybe, gondosan belerakta talizmánját,
és kitette a kis kerti asztalra, hogy ott fürdőzhessen a Teli Hold csodálatos,
varázslatos fényében.

8. fejezet Reggeli fogmosás

A nyár már itt volt a sarkon. Nap korán reggel fent ragyogott az égen, sugarai erővel, fénnel, melegséggel töltötték be a teret. Erick szerette a gyengéden simogató napsugarakat az arcán. Könnyű volt az ébredés. Öltözés, fogmosás, 5 tibeti, reggeli, játék és indulás. Még 3 hét volt az iskolából, aztán nyári szünet. A bizonyítvány szép lesz, Ray által adott varázstrükkal jobban ment a tanulás. Nem lesz kitűnő, de elégedett magával, hisz mindent megtett, amit tudott. Iskolába menet azon gondolkozott, hogy régen látogatta meg Rayt és hogy ma iskola után mindenképpen elmegy hozzá.

Délután volt, Anya Dáviddal és Emilyvel ott várta az iskola előtt. A tengerparton mentek.

A Nap sugarai táncoltak a víz felszínén, csillogó arannyá változtatva azt.

Építettek homokvárat, játszottak a ragyogó hullámokkal, leheveredtek a puha, langyos homokba és nézték a fény és a habok táncát.

Erick lelassította a lélegzetét, érezte, hogy karjai, lábai elnehezülnek. Még mindig a végtelen, aranyló víz hullámzott előtte. Úgy tűnt a Napsugari alagutat képeznek, és ennek az alagútnak a végén feltűnt Ray.

Boldogan üdvözölték egymást, majd Ray is leült Erick mellé. Erick boldogan mesélt a sikereiről, hálás volt Raynek és megköszönte a tanításokat.

- Szeretnék mutatni még valamit - mondta Ray.

A víztükörben, mint egy kivetítőn, megjelent Erick, ahogy reggel fogat mos.

-Látod a kis örvényeket, a főcsakrákat? Az 5 Tibetivel ezeket töltöd fel, de előfordul, hogy egy kis "piszok" kerül bele az örvénybe. Ilyenkor, jó kitisztítani, akárcsak a fogakat, persze nem fogkefével - mondta Ray mosolyogva.

- Hogyan tudnám megtisztítani őket? - kérdezte Erick

- Nagyon egyszerű. Fogmosás közben vegy néhány mély lélegzetet. A tükörbe nézve képzelj magadra a kis örvényeket egyenként. Majd lásd, ahogy egy fénysugár, amivel ide jöttem, át mossa, át világítja az első örvényt. Amikor az első örvény vörös fényben világít, akkor a sugár az első csakrán keresztül eljut a második csakrádhoz. Ezt is átvilágítja, megtisztítja, ez narancs sárga színben ragyog. A fénynyaláb megy a következőhöz, míg eljut egészen a fejed teteje fölé. Ekkor képzelj azt hogy ez az aranyló, ragyogó fény a csakráidból szétárad az egész testedben, majd mint egy védő burok körül vesz. - fejezte be Ray

- Köszönöm, mindenképpen kipróbálom holnap reggel. A többi csakra milyen színű?

- Ezt könnyű megjegyezni, csak gondold a szivárványra. Most indultok haza, - mondta Ray, azzal átölelte Ericket és eltűnt a Napfényben.

Erick Anyukája hangjára figyelt fel. Ránézett az órájára, azt gondolta későre jár, hiszen olyan sok időt töltött Rayvel. Az óra viszont azt mutatta, hogy csak 5 perc telt el, mióta leült a homokba.

Indultak haza. Csendesen sétáltak, még a testvérei is. Erick közben azon gondolkodott, mi lenne ha most tisztítana a csakráit, séta közben... Vett néhány mély lélegzetet, látta az alsó kis örvényt, ahogy a fénylő Napsugár átjárja....közben pedig lépkedett, fogva Emily és Dávid kezét.

9. fejezet *Varázsoljunk*

A nyár forró napokkal köszöntött be. Gyerekek és szülők közösen várták a szünidő kezdetét, hogy minél több időt tölthessenek a szabadban.

Tervezgették a nyári programokat és sokat jártak a tengerpartra.

Anya mindig mondta, hogy csak homokozó lapátot és vödört hozzanak, de számukra fontosak voltak az aktuális kedvenc játékaik, még akkor is, ha a parton elő sem kerültek.

A délután gyorsan eltelt. Építettek homokvárat, labdáztak, úsztak a tengerben. Este már lefekvéshez készülődtek, mikor Erick keresni kezdte a karóráját, de, sehol sem találta. Arra emlékezett, hogy letette a plédre a parton, de aztán elfeledkezett róla. Megkérdezte Anyukáját látta e, de ő sem tudta hol van. Így Erick aggódva és szomorúan bújt ágyba, mert úgy gondolta elvesztette az óráját.

Talán ezek az érzések vitték el álmában Rayhez. Ragyogó Nap fényben köszöntötte őt Ray egy varázslatosan kék víz arany homokos partján. A Nap sugarai táncoltak a szelíd hullámokon és felmelegítették a szikrázó homokot. Ott ültek a puha homokban, előttük a végtelen, fényben úszó kék végtelen óceán.

- Örülök, hogy látlak Erick- mondta Ray

- Én is boldog vagyok, hogy itt lehetek, nem terveztem, hogy meglátogatlak. - válaszolt Erick

- Talán nem gondoltál rá az eszeddel, de a szíved, a lelked ide hozott, mert tudta, hogy itt megkaphatod a megoldás kulcsát, hogy találj meg a karórát.

- Hát tényleg elvesztettem- szomorodott el Erick - Tényleg megtalálhatom? - kérdezte aztán reménykedve

- Igen, ez egy nem túl bonyolult varázslat, viszont nem könnyű, gyakorolni kell kitartóan. - mondta Ray és elkezdte magyarázni a varázslat részleteit.

- Amit szeretnél megtalálni, megkapni, megvalósítani azt csak el kell képzelned, hogy ott van a kezvedben, már megkaptad, már a tiéd. A nehezebb része a dolognak, hogy azt a boldogságot, örömet és hálát is érezd, amit a vágyad beteljesülésekor érzel és légy kitartó nem tudhatod, hogy egy nap, egy hét vagy hónapok múlnak el, amíg a kívánságod teljesül.

Emellett rajzold, vagy írd le, hogy mit szeretnél. Minél gyakrabban végzed el a gyakorlatot, annál közelebb kerül hozzád a kívánt dolog, de csak akkor, ha az a szíved, lelked kívánsága. Ne csodálkozz azon, ha a reklámban látott legújabb műanyag játékot, amihez hasonló már több is pihen a polcodon nem kapod meg, az valószínű nem a lelked kívánsága. Az inkább a reklám által beprogramozott akarat. És még valami, az, hogy hogyan kapod meg, hogy teljesül, amit szeretnél azon ne gondolkodj, bízd ránk.

- Hogy csináljam? Kérdezte Erick izgatottan

- Kezdd azzal, hogy egy csendes helyen, ahol nem zavarnak kényelmesen elhelyezkedsz, és veszel néhány mély levegőt, becsukod a szemed, és lassan lélegzel. Aztán képzelj el, hogy az órát a kezvedben tartod, rácsatolod a csuklódra, megnézed az időt rajta.

Közben érezd, hogy milyen boldog vagy, hogy nálad van az órád. Érezd a hálát, ami a szívedből szétárad.

- Kipróbálhatom most azonnal?

- Persze semmi akadálya - válaszolta Ray

Erick nézte a hullámozó fény óceánt, mély lélegzeteket vett, becsukta a szemét. Az órája ott volt a kezében...

Anyukája simogatása ébresztette reggel. A nap már melegen sütött. Reggeli után lementek a partra hátha megtalálják az órát. Hiába fésülték át többször is a partot az óra nem lett meg. Erick szomorúan ballagott haza, de nem adta fel. Ray azt mondta legyen kitartó. Így vacsora előtt, míg testvérei a kedvenc meséjüket nézték a tévében, Erick bement a szobájába, leült az íróasztalához és csinálta, amire Ray megtanította.

Másnap a nyári szünet előtti utolsó hét kezdődött az iskolában. A szünetben az egyik évfolyamtársa, akivel egy csapatban játszanak, lépett oda hozzá.

- Szia Erick! Tegnap a tengerparton a húgom kiásta ezt az órát a homokból. Te is ilyen órát szoktál hordani, nem te vesztetted el? - kérdezte miközben az órát Erick felé nyújtotta.

Erick a meglepetéstől hirtelen megszólalni sem tudott, csak bólogatott némán és bámulta az óráját. Közben gondolataiban megjelentek Ray szavai " ..hogyan kapod meg, hogy teljesül amit szeretnél azzal ne foglalkozz, azt bízd ránk" Végül mosollyal az arcán megköszönte és boldogan csatolta a karjára.

10. fejezet Búcsúzás

Megérkezett a várva várt nyári szünet. Erick testvéreivel élvezte a hosszú nyári napokat otthon. Boldogan ébredtek az aranyló Nap simogató sugaraira.

Játszottak a ragyogóan kék hullámok között, megpihentek a puha, meleg homokban.

Esténként tábortűzet raktak és a pattogó, vörösen izzó tűz mellé leheveredve nézték a fénylő Holdat és a csillagokat. Idén nyáron nem készültek hosszabb utazásra, kisebb 1-2 napos kirándulásokat tettek a közelben.

Gyakran látogatták a házuk mellett lévő játszóteret is, ami egy campinghez tartozott. Tavasztól őszig rengeteg turista látogatott el ide. Kicsik és nagyok a világ minden tájáról.

Egyik délután a játszótéren Erick megismerkedett egy hasonló korú kislánnyal. Szinte az egész estig együtt játszottak, futkoztak, nevettek. A kislány aznap érkezett szüleivel egy 2 hetes nyaralásra. A nap végén Erick felajánlotta neki, hogy megmutatja a várost, a tengerpartot, ha szeretné. A két hét alatt ezután mindennap találkoztak. Sétáltak a süppedő langyos homokban a tengerparton, fürödtek a csillogó, kék vízben, fagyiztak, kergetőztek, homokvárat építettek, eláztak, és volt úgy, hogy csendben ültek egymás mellett. A 2 hét gyorsan eltelt.

Erick egy nap szomorúan bújt ki az ágyból. Reggelizni sem nagyon volt kedve. Folyamatosan az óráját nézte, mikor mehet a játszótérre. Délután elmentek fagyizni és a tengerparton sétáltak Annievel. Este pedig egy tábortűznél gyűlt össze a két család. Felnőttek beszélgettek, gyerekek futkoztak, játszottak. Csodálatos este volt. Minden percét élvezték. Ünnepeltek, örültek. Végül a tűzre már az utolsó hasábfát is rádobták, a lángok lustán lobogtak, fényük gyengült, aztán már csak a vörösen izzó parázs maradt. Úgy tűnt mintha a csillagok és a Hold is álmosabban világítának fent az égen. A tenger elhalkult, a hullámok elaludtak. A kisebbek is csendesen lekuporodtak a vörösen izzó parázs köré. A felnőttek is halkán beszélgettek.

Véget ért az éjszaka, az ünneplés, a 2 hét. Együtt ballagtak hazafelé a tengerpartról, csendben. A camping bejáratánál elbúcsúztak egymástól és az arcukon legördülő könnycseppen megcsillant a Hold távoli fénye.

Erick szótlánul bújt ágyba. Magára húzta a takarót és csak feküdt, bámult ki az ablakon. A Hold fényét felhők takarták. A csillagok sem világítottak. Annie gondolt, arra, hogy nem akarja, hogy elmenjen, az nem lehet, hogy holnap ne találkozzanak! Párnája átnedvesedett az arcán halkán legördülő könnycseppektől.

A napok lassan teltek. Erick nehezen bújt ki ágyából reggelente és kerülte a gyerekeket. Jobban szeretett magában ücsörögni, sétálni. Egy napfényes délelőtt a tenger aranyban játszó hullámaint figyelte a kedvenc sziklájáról.

Vállán finom, puha érintést érzett. Fejét mégsem fordította arra. Szemei továbbra is a végtelen tenger ragyogó hullámaint nézték.

- Szia Ray, már vártalak, köszönöm, hogy eljöttél - gondolta Erick
És valóban Ray állt mögötte.

Ray szótlánul leült Erick mellé és együtt nézték a tengert.

Kis idő múlva a hullámok között egy táj jelent meg erdővel, dombokkal, folyóval, réttel és kanyargó utakkal. Két távoli úton két alak közeledett. A két út összefutott egy ponton és egy irányba haladt tovább. A két alak találkozott, köszöntötték egymást és együtt haladtak beszélgetve, kézen fogva. Aztán elértek egy útkereszteződéshez. Egy pillanatra megálltak, egymásra néztek. Majd elengedték egymás kezét és haladtak tovább. Immár különböző irányba, más-más úton. Egyre távolodtak, míg végül eltűntek az utak, erdők, fák, dombok, rétek között.

Erick most Rayre fordította tekintetét. Szemeiben kérdés és könnyek voltak.

- Az Élet egy vándorút. Állomásokkal, útkeresztezésekkel, leágazásokkal és útitársakkal.

Vannak, akik az úton csak egy pohár vizet nyújtanak neked és már mennek is tovább. Vannak olyanok, akik tovább maradnak, de aztán elbúcsúznak, vannak akik újra visszatérnek, és vannak olyanok is akik akár életed végéig elkísérnek. Mindegyikük ajándékot ad neked. Fogadd el az ajándékot, éld át a pillanatot és amikor itt az idő köszönd meg, engedd el menni és bízd ránk magad, higgy a Teremtőben, hogy minden rendben van és a terve tökéletes.

Vedd magadhoz az ajándékot, az emlékeket, a tanítást. Engedd át magadon a bánatot, engedd ki a könnyeket. Lásd a pillanatot, a most szépségét. Éld, élvezd az életet, érezd a hálát, érezd a csodát és bízz.

Ray ezután eltűnt a napfényben. Erick pedig késő délutánig ott ült a sziklán és nézte a hullámokon táncoló napsugarakat. Könnyei lassan elfogytak.

Felegyenesedett, lemászott a szikla oldalán. Lábát a tenger langyos vize simogatta. Arcán halvány mosoly jelent meg. Szemeiben visszatükröződött a tenger, a nap fénye. Boldog volt.

11. fejezet Erick látogatása 4. dimenzióban

A nyári szünet utolsó napjai teltek. A család elment, hogy meglátogassa Anya nagyszüleit, vagyis Erick dédszüleit.

Erick nem várta ezeket a látogatásokat. Hiába voltak a dédszülei nem érezte magát biztonságban ott es unatkozott is ilyenkor, mert csak ücsörögni lehetett a szobában. Ezért is örült hogy ritkán mentek.

Megérkezek, a Nap szikrázóan ragyogott az égbolton szeretett volna kint maradni és játszani. Ehelyett be kellett mennie a sötét, hideg házba.

A felnőttek elkezdtek beszélgetni. Dédi hozott sütit, a papa meg italt. Papa szerette ezeket az italokat, sokat ivott es furcsa szaga lett tőlük.

Erick ült az ágy szélén, bámulta a boros üveget és a dédpapáját, ahogy újra tölt. A hangok kezdtek elmosódni és távolinak tűnni. Furcsa érzése támadt, különös bizsergést, "erőteret" érzékelt. Kereste Rayt, a fényóceánt, de csak a szobát és a családját látta magakörül. Pontosabban látta a testüket hangok helyett azonban gondolatok cikáztak körülötte. Feszültség, harag, düh, szégyen és félelem volt köztük. Sötét, gonosz "tekintetet" érzett magán. Körbe nézett, kereste mi lehet az. Dédpapáját látta. Ott ült vele szembe, pohárral a kezében és méregette.

Érezte a gonosz, vigyort, hallotta a sötét gondolatokat és összeszorult a gyomra. Felakart állni, es odamenni Anyukájához, de nem bírt mozdulni. "Nem menekülhetsz" hallotta a fejében. "Ki vagy? Mit akarsz? " kérdezte bátortalanul.

Ekkor hatalmas csörömpölés hallatszott. Emily nem bírta az üldögélést és futkározás közben neki szaladt az asztalnak, amiről a hatalmas váza leesett. Erick feleszmélt, a hangok visszatértek, ránézett dédpapájára. Az csak ült a boros poharát bámulva. Erick gyorsan felpattant és oda futott Anyukájához, szorosan átölelte, bemászott az ölébe és ott maradt egészen a látogatás végéig.

Késő délután értek haza. Erick testvéreivel játszott a kertben, míg Anyukája vacsorát készített. Vacsora közben jókedvűen beszélgettek, nevetgéltek. Aztán fürdés és fogmosás után bekuckolták magukat a puha takarók alá, odabújtak Anyukájukhoz, meghallgatták az esti mesét majd az altatóra elaludtak.

Erick felébredt, kinyitotta a szemét, de nem otthon volt. Lassan felismerte dédiék szobáját. Ott állt a szoba ajtajában. Bent félhomály, orrát megcsapta dédapja cigi füstje. Kirajzolódtak a bútorok. Szekrény, ágyak, tv, kályha, asztal, szék. A széken dédapja ült. Bal keze a térdén nyugodott és két ujj között tartotta a füstölő cigit, másik kezével a boros poharat szorongatta és bámult maga elé. Erick megborzongott, újra érezte a dühöt, a haragot, a szégyent, a félelmet a levegőben. Belekapaszkodott az ajtófélfába. A cigi füstjében egy alak rajzolódott ki. Ott állt az ülő dédapja mellett, hatalmasan, önelégült mosollyal. Sugárzott belőle a gyűlölet és a gonoszság.

Erick megijedt és hátrált egy lépést. Körülnézett, mintha segítséget keresne, de egyedül volt.

"Elakarsz futni?" kérdezte az alak gúnyos hangon " Előlem nincs menekvés! Nézd a dédnagyapád is az enyém. Azt csinállok vele, amit akarok és veled is azt csinállok, amit akarok" mondta és egy lépést tett Erick felé.

Erick hátra lépett, és ekkor észrevette, hogy egy mély sötét szakadék tátong mögötte. Az alak nagyobbtnak tűnt és közeledett. Erick minden bátorságát összeszedve előre lépett. Az alak megállt.

- Ki vagy te? " kérdezte Erick

- A rémálmaid, a haragod, a dühöd, a gyűlöleted, a szégyened, a félelmeid

- Mi akarsz?

- Te mit akarsz kisfiú? Nem bírtál várni? Már most akarsz engem? Láthatod még a dédapáddal foglalkozom. Majd te is sorra kerülsz, hamarosan, hiszen ez a családi örökséged. -válaszolt az alak és a démoni kacajába beleremegett a levegő.

Erick némán állt egy pillanatig, de aztán elindult a szoba belsejébe egyenesen az alak felé.

- Mit csinálsz? Nem félsz? Nem rettegsz? - kiabált az rá

Erick csak a szemével válaszolt. Szemében elszántság tüze izzott. Ez a tűz megijesztette az alakot. Erick érezte, hogy saját ereje nő, az alak, akit addig félelmetesnek, erősnek és hatalmasnak gondolt kezdett összezsugorodni.

Erick elért az asztalhoz, odament dédapja mellé és szorosan átölelte.

A füst eltűnt, dédapja csillogó szemekkel, mosolygó arccal nézett rá.

Ezután kezdtek eltűnedezni a bútorok, a szoba. Erick még látta büszke, erős dédapját felállni a székről, majd az ő alakja is a homályba vészett.

Reggel kissé zavarodottan ébredt, tudta, hogy álmodott, de nem emlékezett képekre csak érzések maradtak benne. A helytállás, a bátorság, a győzelem érzése és még valami...

Egy hónap is eltelt már, amikor újra meglátogatták dédieket. Erick sietett előre. A cigi füstös szobában ott volt dédapja az asztalnál a cigivel és a boros pohárral. Erick oda ment hozzá, szemébe nézett és némán átölelte.

12. fejezet Születésnap - Új fejezet kezdődik

Lassan a nyár is elmúlt. A fák lombjait befestette az ősz, majd lassan - megadva magukat sorsuknak- a szél szárnyán repkedtek, aztán lehulltak és színes szőnyeget alkottak a vándorok lépteit alatt.

A nappalok is rövidültek, a fényes Hold és a ragyogó csillagok uralhatták az eget hosszabb ideig.

Erick a tábortűznél ült és nézte az ünneplőbe öltözött égboltot. A vékony kifli alakú Új Holdat, amit ők csak mese Holdnak hívnak - és hű társait a csillagokat.

Ma volt a születésnapja és azt kérte, hogy a parton ünnepeljenek.

Az ajándékai ott heverték a homokban. Egy nagy, vastag könyv volt legfelül Csillagok és bolygók titkai.

Erick kinyitotta a könyvet és olvasni kezdte...

